

ΤΟ ΞΥΝΙΣΜΑ ΤΟΥ ΚΡΑΣΙΟΥ

ΠΩΣ ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΤΑΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΘΕΡΑΠΕΥΕΤΑΙ

Τὸ ξύνισμα τοῦ κρασιοῦ εἶναι μιὰ ἀρ-
ρώστεια πού τὸ κάνει, ιδίως ὅταν προχω-
ρήσει, ἀχρηστο γιὰ τὸν προορισμό του.
Τοῦτο προέρχεται ἀπὸ κάτι μικρόβια, τὰ
ὁποῖα μόνον μὲ τὸ μικροσκόπιο μποροῦ-
με νὰ τὰ δοῦμε (εἶναι δὲ τὰ μικρόβια
αὐτὰ κάτι μικρὰ φυτὰ πὸ λέγονται μύ-
κητες — μύκητες τοῦ ξυνίσματος ἢ τοῦ
ξυδιοῦ ἢ καὶ μικόδερμα τοῦ ξυδιοῦ). Στὸ
μικροσκόπιο φαίνονται σὲν κάτι μικρὰ
στίγματα πὸ ἔχουν σχῆμα στρογγυλὸ
ἢ σὰν αὐγὸ καὶ πὸ πολλές φορὲς εἶ-
ναι κολλημένα πολλὰ μαζὶ σὰν κομβολό-
για.

Τὸ κρασί πὸ ἔχει πάθει ξύνισμα τὸ
καταλαβαίνουμε ἀπ' τὸ ὅτι: 1) Ἐχει τὴ
μυρουδιὰ καὶ τὴ γεῦσι τοῦ ξυδιοῦ.
2). Εἰς τὴν ἐπιφάνειά του (ὅταν εἶναι σὲ
βαρέλι) βλέπομε ἓνα λεπτὸ στρώμα πὸ
μοιάζει μὲ τὸ πανὶ τῆς ἀράχνης ἀλλὰ ἔχει
χρῶμα σταχτερό. (φαιό, μουντό). 3). Ὅ-
ταν τὸ ἔξετάσωμε στὸ μικροσκόπιο βλέ-
πομε τὰ μικρὰ στίγματα πὸ εἶπαμε πάρα
πάνω. 4). Ὅταν μετρήσωμε τὰ ξυνά του
(ὀξύ) μὲ τὸ ὀξύμετρο θὰ βροῦμε ξυνά
ξυδιοῦ σὲ μεγάλη ἀναλογία (ὀξικὸν ὀξύ ἢ
πητικὰ ὀξέα). Τὰ ξυνά τοῦ ξυδιοῦ βρί-
σκονται καὶ στὸ καλὸ κρασί ἀλλὰ σὲ πο-
λὸ μικρὴ ποσότητα 0,10[000—0,20[00
ἐνῶ στὸ ξυνισμένον κρασί βρίσκονται σὲ
ἀναλογία 0,5—3—40[00. 5). Πολλὲς φο-
ρὲς, ὄχι πάντοτε, ἀλλάζει τὸ χρῶμα του
καὶ θολώνει.

Τὰ μικρόβια πὸ εἶπαμε πάρα πάνω
βρίσκονται, ἢ εἰς τὸν ἀέρα, ἢ εἰς τὴν
πλοῦδα τοῦ σταφυλιοῦ καὶ ἀναπτύσσον-

ται ὅταν βρεθοῦν σὲ κατάλληλο περιβά-
λον (ἀέρα δηλ. ὀ θερμοκρασία, ὑγρασία).

Τις περισσότερες φορὲς ἀναπτύσσον-
ται: 1). Ὅταν ἀφήνουμε τὰ τσίπουρα
(κουμίνα, στέμφυλα, τσαμπιά, βάστρυχες)
καὶ μένουν πολλὲς ὥρες κατὰ τὴν ἐποχὴ
πὸ βράζει ὁ μούστος, ἐκτεθειμένα στὸν
ἀέρα. 2). Ὅταν τὰ βαρέλια δὲν εἶναι γε-
μάτα ἢ δὲ θερμοκρασία εἶναι μεγάλη 300
—400—500. 3). Ὅταν τὰ βαρέλια δὲν
εἶναι βυλωμένα καλὰ (πωματισμένα).
4). Ὅταν τὸ κρασί εἶναι ἀδύνατο σὲ οἰ-
νόπνευμα (σπίρτο) ἢ σὲ ξυνά (ὀξέα ἢ ξυ-
νά τοῦ κρασιοῦ —κρασιὰ πὸ εἶναι δυ-
νατὰ σὲ οἰνόπνευμα δηλ. ἔχουν 15—
160, δὲν παθαίνουν ποτὲ ἀπὸ ξύνισμα
καὶ τοῦτο διότι τὸ οἰνόπνευμα ὅταν βρί-
σκεται στὴν ἀναλογία αὐτὴ ἔχει τὴν ἰδι-
ότητα νὰ σκοτώνη τὰ μικρόβια τοῦ ξυνί-
σματος). 5) Ὅταν τὸ κρασί εἶναι γλυκὸ
(ἢ γλυκάδα τοῦ κρασιοῦ—τὸ ζάκχαρον—
χορησιμεύει ὡς τροφή στὰ μικρόβια. 6)
Ὅταν τὰ βαρέλια εἰς τὰ ὁποῖα θὰ μῆ
τὸ κρασί δὲν εἶναι καλὰ καθαρισμένα καὶ
7) Ὅταν τὸ ὑπόγειό μας δὲν εἶναι κα-
θαρό.

Γιὰ νὰ προλαμβάνουμε τὸ ξύνισμα,
πρέπει νάχουμε στὸ νοῦ μας τὸν ἑξῆς δε-
κάλογο:

1) Νὰ ρίχνουμε κατὰ τὸ πάτημα τῶν
σταφυλιῶν μιὰ μικρὴ δόσι μεταμπισουλ-
φίτ ντὲ ποτάς. Ἡ ἀναλογία νὰ εἶναι 10--
15 γραμμάρια σὲ 100 ὀκάδες σταφύλια.
(λέγεται μεταδιθειῶδες κάλι καὶ γράφε-
ται χημικῶς — KS^{20}_5 , εἶναι θειῶδες ἄ-

(Συνέχεια εἰς τὴν 7ην Σελίδα)

(Συνέχεια ἐκ τῆς 2ας σελίδος)

λας τοῦ καλίου, σῶμα στερεόν, λευκὸν καὶ κρυσταλικόν).

2) Νὰ πατάμε τὰ τσίπουρα τακτικὰ, 10—15 φορές στὸ εἰκοσιτετράωρον, κατὰ τὴν ἐποχὴ πού βράζει ὁ μούστος. Τὸ πάτημα γίνεται μ' ἓνα ξύλινο κοντὸ πού ἔχει στὴ μιὰ ἄκρη του ἢ 3—4 διακλαδώσεις (τσατάλια, χαλιά, μασταγκάρκα) ἢ μιὰ στεφάνη μὲ τρύπες.

Ἐπειδὴ τὸ πάτημα μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ εἶναι πολὺ κοπιαστικὸ καλὸ εἶναι γιὰ νὰ τὸ ἀποφύγουμε, νὰ σκεπάζεται ἡ κάδη, ἢ μ' ἓνα θολωτὸ ξύλινο σκέπασμα, ὅπως σκεπάζεται τὸ ρακοκάζανο, ἢ μ' ἓνα χώρισμα ἀπὸ σανίδια, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ πατιέται ὥστε τὰ τσίπουρα νὰ βρισκονται πάντοτε μέσα στὸ ὑγρὸ, (ἐννοεῖται ἰδίως ὁ ἀεριμὸς τοῦ μούστου στὴ περίπτωσι αὐτὴ θὰ γίνεται μὲ ἀντλία ἢ μέδοχεῖα).

3) Νὰ ἀπογεμίζουμε τακτικὰ τὰ βαρέλια.

4) Νὰ ἔχουμε ὑπόγειο ἢ κρασοαποθήκη μὲ θερμοκρασίαν 100—120.

5) Νὰ ἔχουμε πάντοτε βουλωμένα τὰ βαρέλια μὲ εἰδικὰ βουλώματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἀφήνουν τὸν ἀέρα νὰ μπῆ μέσα στὸ κρασί.

6) Νὰ κανονίζουμε ὥστε τὸ κρασί νὰ ἔχη τοῦλάχιστον 120—13 οἰνόπνευμα.

7) Νὰ κανονίζουμε ὥστε τὸ κρασί νὰ ἔχη ὀνάλογα δικά του ξυνὰ (ὀξέα).

8) Νὰ κανονίζουμε ὥστε τὸ κρασί νὰ μὴ ἔχη γλυκάδα (ζάχαρον) ἐκτὸς ἂν θέλουμε νὰ ἔχουμε γλυκὸ κρασί.

9) Τὰ βαρέλια στὰ ὁποῖα θὰ μπῆ τὸ κρασί νὰ εἶναι καλὰ πλυμένα (γιὰ τὸ πλύσιμο θὰ γράψουμε εἰς ἄλλο φύλλο).

10) Τὸ ὑπόγειο στὸ ὁποῖο θὰ διατηροῦμε τὸ κρασί νὰ εἶναι πολὺ καθαρὸ.

Πρέπει πάντοτε νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψιν μας τὸν δεκάλογο πού γράψαμε πάρα πάνω διότι εὐκολώτερη εἶναι ἡ προφύλαξις του, ἀλλὰ καὶ ἔξοδα γιὰ τὴν θεραπεία του δὲν θάχουμε.

Τέλος ἂν γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο μᾶς παρουσιασθῆ ἡ ἀρρώστεια, πρέπει πρῶτα πρῶτα νὰ ἐμποδίσουμε τὴν ἀνάπτυξιν της καὶ ἔπειτα νὰ τὴν θεραπεύσωμε διορθώνοντας τὶς μεταβολὰς πού ἔπαθε τὸ κρασί. Τὸ καλλίτερο μέσο μὲ τὸ ὁποῖον μπορούμε νὰ ἐμποδίσουμε τὴν ἀνάπτυξιν της εἶναι τὸ βράσιμο τοῦ κρασιοῦ σὲ κλειστὸ χῶρο (μέθοδος τοῦ Παστέρ πού λέγεται παστερισμός). *(Ἀκολουθεῖ)*